

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Ilaria Tuti

LA FIGLIA DELLA CENERE

Copyright © 2021 by Longanesi & C.

– Milano, Gruppo editoriale Mauri Spagnol

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

Ova knjiga je prevedena zahvaljujući doprinosu za Centra za knjige i književnost italijanskog Ministarstva za kulturu.

Quest'opera è stata tradotta con il contributo del Centro per il libro e la lettura del Ministero della Cultura italiano.

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

ISBN 978-86-10-06143-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ILARIJA TUTI

KĆI
PEPELA

Prevela Ana Gorobinski

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

*Znam da se ništa ne rešava na nebu
Ili na zemlji – pa ipak masiram svoje grudi čvrsto
Kao tvorac utrobu junice
ja ću izroditi jedno srce
Skliznuće mi niz noge uzaludnim bolom
I ja neću znati šta mi je činiti.*

Eliza Ruotolo, Hlebno telo

Posvećeno ranjenim ženama

PROLOG

DVADESET SEDAM GODINA RANIJE

NA KRAJU SVEGA

Imala je nešto malo više od trideset godina i osećala se kao prah. Šta je iz tog praha mogla da izvuče? Drugi život, ali samo tako što bi ga umesila suzama i krvlju i znojem dece koja se čvrsto drže ivice ponora.

Dok je ležala na maloj sofi, podvrgnuta terapiji koja je trebalo da joj umiri bol i da ponovo spoji ono što je duboko u njoj bilo polomljeno, Tereza se uplašila nepoznatih ruku koje su je dodirivale, ali onda je shvatala da oseća olakšanje. Doktorkin iskusni dodir vratio ju je u vreme kada ju je kao malu devojčicu majka ljuljuškala u naručju. Jecaji su utihnuli.

„Tereza, čovek se rađa i umire nekoliko puta tokom svog postojanja. To se već desilo. I možda će se opet dogoditi, i možda će ti naneti zlo, ali obrati pažnju *u šta* si se sada pretvorila.“

Tereza je spustila pogled, do tada uprt u plafon, i pogledala u lice žene koja joj se obraćala. Osećala se kao duplja koja ne može ništa da dočeka.

Doktorka se nagnula nad malu sofu na kojoj je ležala ta suva praznina.

Reči koje su izlazile iz njenih usta bile su oblikovane intonacijom maternjeg jezika. Istok je bio sadržan između ženinih nepca i usana, savijao se po kičmi feniksa *feng huang* izvezenog na svilenoj haljini. Bio je sav crven, kao plodovi jagode koji su tokom maglovitih zima buktali u bašti Terezinih bake i dede.

„Svi govore o onome što si uspeła da postigneš.“

Uznemirujuće je sa kolikom lakoćom se lepa sećanja premotavaju u trenutku kada sve izgleda izgubljeno. Kraj je bio ravan koja se naginje i sa koje sve stvari klize prema svom postanku. Tereza se lagano kotrljala prema crnom otvoru.

Obredni tamjani ispuštali su vijugave niti dima. U pozadini, flaute od bambusa podražavale su šapat vetra koji dopire iz dalekih zemalja.

Doktorka je provukla drugu iglu ispod njene kože.

„Ova energetska tačka zove se *da ling*, što znači 'velika dolina'. Ona označava nadgrobnu humku...“

Tereza je zatvorila oči, osetila se i sama kao živi grob.

„Svaka grobnica čuva neku tajnu, tako *da ling* ima i druga imena. Razotkrivanje, izlečenje.“ Još jedna igla u koži. „*Gu sin*, utvara srca. *Đu sin*, gospodar srca. Zakopaj svoju prošlost i osećaj krivice, Tereza, ne svoje darove.“

Tereza blago rastvori usne. Govor je izazivao bol. Metalna proteza joj je i dalje probadala donju vilicu.

„Sve sama prašina“, uspela je da izgovori.

Bilo ko je mogao da dune i da je počisti. Čovek koga je volela bacio je njene kosti na crni oltar. Tereza ih je osećala kako se okreću, pokrenute dahom života, kao da pokušavaju da nanovo spoje kostur na koji bi mogli da oslone novi početak. Škripale su glasom strahova koji su je budili usred noći. Krckanje polomljenih kostiju. Njenih kostiju.

Napadi panike iznenadili bi je uvek u mraku, u tišini, dok su joj ruke i noge bile zapletene u čaršave, osuđene na propast. Dolazili su na kičmi krda tamnih konja bačenih u dugački galop duž obronaka izmrcvarene kože. Jahali su prelazeći tačke na šavu, zabadali kopita u kolena, u krivine između laktova, topotali po ključnim kostima. Drobili su ono što je Tereza s mukom sakupila i lomili su ženu od kostiju kakvom je postala, sva oguljena. Svodili su je na majušne delove i svaki put se novi od tih delića raspršivao.

Iza nje, Mej Gao je spustila instrumente za akupunkturu. Obuhvatila joj je lice rukama, blago ga istegla i podigla joj bradu.

Tereza je osetila kako joj se telo teško otvara, duboko je uzdahnula i predala se sili koja uvek ima cenu koja se isplaćuje monetom bola.

„Bila si prah, ali patnja se pretvorila u plamen“, šapnula je žena. „Postala si žar. I ponovo si se rodila iz praha svog prethodnog života. To je sudbina onih koji su na čelu i koji vode, narednice Batalja. Nikada više ne spuštaj glavu, ni pred čim i ni pred kim. Čak ni pred samom sobom.“

1

DANAS

Taksi se zaustavio ispred ograde zatvora u kome su se nalazili osuđenici koji su počinili najteže zločine.

Žena se nije pomerila kako bi otvorila vrata automobila. Zurila je u betonsku tvrđavu i stražarske kule kao da se sloboda nalazi sa druge strane zida.

Taksista se okrenuo, lakta naslonjenog na sedište.

„Na pravoj smo adresi?“

Adresa je bila ispravna, a krajnje odredište ležalo je tačno 'sa druge strane, na kojoj više neće biti nikakve izvesnosti.

„Gospodo?“

Žena je oklevala iz straha da se usudi na još jedan korak u životu od koga je već odavno trebalo da se oprostila, iz osećanja stida prema onome što više nije bila a što su drugi ljudi uporno nastavljali da vide u njoj. Od-sjaj koji se polagano odvajao od tela i koji je prošlosti predavao ono što je nekada bila. Imala je nešto manje od šezdeset godina, telo joj je bilo škripavo kao da ima osamdeset godina, dok joj je duša bila bolna kao u stogodišnjakinje. Osećala se kao sablast u svetu koji joj više nije pripadao.

„Gospodo, da li je to mesto na koje ste želeli da vas dovezem?“

Sablasi ne poseduju glasove. Neko drugi je sa pločnika odgovorio u njeno ime.

„Jeste, to je to mesto.“

Masimo Marini otvorio je vrata. Svetlost prolećnog popodneva bila je upravljena na njegova leđa i osvetlila je drhtaj mišića na profilu vilice. Inspektor je bio napet, možda u istoj meri koliko i žena, i u trenutku je u tom trzaju prepoznao osećanje koje je ona s mukom obuzdavala. Nisu se videli dve nedelje, od kada su rizikovali da zajedno poginu.

Inspektor je izvukao novčanik iz unutrašnjeg džepa jakne, platio vožnju, a onda pružio ruku da joj pomogne da izađe iz kola.

„Narednice, hoćemo li?“

Tereza Batalja stegla je štap koji je stajao visoko između njih dvoje, i to ne slučajno.

Takvu me želiš?, pitala je, sa surovom ironijom pokreta koji je uputila samoj sebi. Nedostatak, onaj očigledni i najskrivljeniji, bilo je neprijatno prisustvo sa kojim je trebalo da se suoče, i jedno i drugo.

Marini se nagnuo još više.

„Hoćete li da vas uhvatim za ruku? Trebalo bi da to uradim.“

„Izlupala bih te po tim leđima.“

Marini je dohvatio štap.

„Morali biste dobro time da me izudarate, ako mislite da me naterate da promenim mišljenje.“

Ona ga je povukla, ali nije uspela da ga povrați.

„Ne isključujem tu mogućnost.“

„Izađite.“

„Izlazim jer sam tako ja odlučila.“

Taksista je upalio motor.

„Gospodo, molim vas izađite, i neka se na tome završi.“

Tereza je prihvatila ponuđenu pomoć. Probadanje nije dopiralo samo do mišića, već i do ponosa izvrnutog poruzi nespretnih sporosti na koju ju je nagonilo telo. Izložena, ranjiva, Tereza je osećala kao da je položila oružje, ali nije osećala bol koji je pre toga zamišljala. Zapravo, osetila je kako je donedavna težina u ramenima popustila. Pero po pero, skinula je krila koja je toliko puta ranije morala da zamišlja kako bi prevazišla teškoće i obukla je laganu haljinu hrabrosti i odvažnosti.

Konačno su se našli jedno pred drugim. Nije prošlo ni dvadeset dana od slučaja *Uspavane nimfe* i oboje su na sebi još uvek nosili ogrebotine. Upala išijatikusa u njenom slučaju, i pokoja opekotina i podliv kod inspektora. Kako ju je samo pekao njegov pogled. Tereza je u njemu videla devojkicu kakva je nekada bila, neumorna i željna pohvale. On je već bio spreman da se baci u vrtlog sledećeg slučaja i želeo je da Tereza bude uz njega, ne znajući da se ona u taj ambis već bila strmoglavila nekih trideset godina ranije.

„Kako ste?“

Tereza je bila uplašena, uznemirena i osećala se kao da je progonjena, obešena na trgu i izložena javnoj poruzi, ali živa. Život je bio toliko naporan.

„Umorna sam.“

Marini se nasmešio i u tom trenutku ličio joj je na dečaka. Svaka senka je nestala, svaka nužnost razvejana srećom koju je osećao u tom trenutku.

Kći pepela

„Znam. Hvala vam što ste došli.“

Tereza je osmotrila seme topole koje je palo na inspektorovo rame. Gomilica je propuštala svetlo.

„Kako si ti?“ upitala ga je podigavši pogled.

„Nedostajali ste mi.“

Ko zna da li je malo seme sadržano u kratkoj vlati primećivalo toplotu sunca. Da li je u drvenastom mraku u kom nije bilo očiglednog pokreta život pronalazio milione drevnih načina da se vrati u svet. Ta toplota tek ju je ovlaš dodirnula.

„Da li ste čuli šta sam rekao?“

Tereza je pokušala da zanemari nežnost koja se osetila u tih nekoliko reči.

„Da te neko čuje, mogao bi da donese pogrešan zaključak.“

On je prasnuo u smeh.

„Bila bi to zanimljiva varka, za Lonu.“

Na pomen kvestora, Tereza se uozbiljila. S mukom je napravila nekoliko koraka. Lekovi protiv upale i analgetici nisu joj previše pomagali.

„Kako su Elena i devojčica?“

„Dobro, hvala. Elena se uvek raspituje za vas, a *beba* je na svakom ultrazvuku sve veća.“

„Biće devojčica.“

„Ja nemam taj osećaj. Valjda i očinski instinkt tu ima nekog udela.“

„Eh, Marini, ti i tvoj instinkt...“

„Pustite sad to.“

„Dobro došli natrag, šefice.“

Tereza je podigla glavu.

Policajci De Karli i Parizi smešili su joj se dok su stajali u iščekivanju pored portirnice. Obučeni u džins i sportske džempere, ličili su joj na štenad, a ne na mastife kakvima ih je odgajila. Kao i inspektor, bili su upola mlađi od nje, i za nju će uvek biti njeni 'dečaci'.

Tereza je imala običaj da promatra reakcije ljudi, to je bio deo njenog posla, da u jeziku tela traga za rečima koje su usta odbijala da izgovore, često je tragala za lažima, ali nije bila naviknuta da za time traga u sebi. Izmeštena, osećala je kako joj pogled luta od jednog do drugog lica u potrazi za istinom.

Nije bilo ničega do istinske ljubavi. Spustila je pogled, praveći se kako joj su joj pažnju privukle nepravilnosti na asfaltu na kome su stajali.

„Ne razumem zbog čega sam ovde“, promrmljala je. Od neprijatnosti koju je osećala iskliznuo joj je štap. Marini se pognuo da ga uzme, potom ju je stegnuo za ruku i položio tu ruku na svoju mišicu.

„Hoćete li sada da zauzmete mesto koje vam pripada?“

Hramajući i sva pogurena, Tereza je u ustima promuljala odgovor koji se prethodno nikada ne bi usudila da izgovori. Nije želela da njen odgovor zvuči gorko. Ili je on to već izvesno vreme bio?

„Ništa ja ponovo ne zauzمام“, promrmljala je. „Neka se ne širi takav glas, inače će Lona doživeti slom.“

De Karli je pročistio grlo, ne uspevši da prikrije prizvuk osmeha.

„Istina je da vas kvestor očekuje, narednice.“

Parizi je bacio pogled na sat.

„Sigurno već sat vremena, ali i dalje deluje prilično mirno.“

Tereza je osetila kako joj se kičma ispravlja. Odmerila ih je sve, jednog po jednog.

„Šta vam nije jasno od onoga što sam izgovorila?“

Marini je zatvorskom stražaru dao znak da otvori kapiju.

„Sve je više nego jasno, narednice, a još više ono što se tiče šefa policije. Na prvom mestu, ako krenemo od činjenice da je višestruki osuđeni ubica tražio da razgovara sa vama i ni sa kim drugim. Loni nije preostalo ništa drugo nego da prihvati to.“

Zatvorski kavez otvorio se uz zveckanje brava i gvozdених rešetki, odjek se prolomio slepim prostorima. Kao sistem zupčanika mehanizma predviđenog da proguta duše koje pate, on je usisao i njih.

2

DANAS

Zatvor je bio lavirint u kome je um mogao da se izgubi, da ostane zapleten u oštrim uglovima ukrštenih linija stotina ljudskih postojanja primoranih da tu borave. Ničeg prirodnog nije bilo u toj geometriji lišenoj svake igre ljudske mašte, stvorenoj da zadrži čoveka u dimenziji sputanosti u potpunoj suprotnosti sa žestokim i hirovitim protokom života. To nije bila vaspitna mera, već kazna, i prelaženje preko njenog praga značilo je da osoba prihvata senku svoje kazne, da udiše miris nalik metalu, miris

drugih ljudi i životinja. To je značilo da čovek, na trenutak, prihvata da ga zatvore.

Tereza nikada ne bi mogla da se navikne na osećaj pritiska svih tih života oko sebe. Osim gusto postavljenih zidova, šipki, rešetaka koje su ih razdvajale, sve bi je to ipak dodirivalo. Ti životi bili su puni besa i očaja.

Bilo je tu još jedno prisustvo u pokretu koje je bilo teško razaznati, ono ju je iščekivalo u krvi i mesu na kraju hodnika kojim su se kretali.

Albert Lona posmatrao ju je dok je hodala i nije se ni pomerio kako bi joj krenuo u susret i smanjio razdaljinu između njih.

Terezu to nije uznemirilo. Kvestor je obećao da će je uništiti i bio je čovek od reči, zatočenik prošlosti i čovek koga je odlikovao nezdravi ponos. Ali čovek koji se, uprkos svemu, svega nekoliko dana ranije bacio u vatru ne bi li joj spasao život.

Kada mu je napokon prišla, Terezi su se mišići tresli od napora koji je uložila. Svoj zajapurenoj i isprekidanog daha, bilo joj je jasno da neće moći da se vrati na posao. Sve u njoj bilo je u neskladu sa njim, koji je nosio lepo skrojeno odelo i bio namirisano skupim parfemom. Naznake engleskog akcenta dodatno su mu davale izgled džentlmena. Pa ipak ništa, apsolutno ništa nije moglo da prikrije njegovu prirodu grabljivca. Bili su istih godina, u isto vreme su se upisali na policijsku akademiju, ali Albert je ubrzo počeo da se penje hijerarhijskom lestvicom uspeha koja ga je odvela daleko, a onda ga ponovo vratila u Terezin život.

Nešto ranije predala mu je svoju legitimaciju i službeno oružje. On joj ih je već narednog dana poslao na Marinijevu adresu. Bez komentara, bez ikakve poruke.

Legitimacija i oružje nalazili su se tamo gde ih je Tereza ostavila. Njen život bio je tačno na mestu na kome rolekoster završava svoju vožnju škripeći pri silasku i čini se kao da visi u vazduhu u trenucima prestravljenosti, pre nego što se baci u bezumni silazak.

„Gospodine Lona“, pozdravila ga je.

„Tereza...“ Činilo se kao da Albert traga za odgovarajućim rečima. „Kako teče oporavak?“

„Čudesno. Zar se ne vidi?“

Kvestor je zadržao za sebe reč koja mu je bila navrh jezika i samo je namreškao čelo. Tereza se po ko zna koji put zapitala da li postoji ijedna osoba na ovom svetu koja bi mogla da kaže da je bliska sa njim.

Pored šefa policije stajao je direktor zatvora, koji ju je srdačno pozdravio snažnim stiskom ruke, gurnuvši blago štap kojim se pridržavala. Tereza je s mukom prebacila štap u drugu ruku. Njih dvoje su se odavno poznavali i on je bio dovoljno pristojan da ne zadržava preterano pogled na njenom nedostatku.

„Uradio sam onako kako ste predložili, narednice. Obezbedili smo mu sve što je tražio.“

Tereza nije sumnjala da će biti tako. Direktor je bio čovek otvorenog uma i davao je sve od sebe kako bi ublažio kazneni karakter zatočeništva.

Tereza je pored zida na kojem nije bilo ničega pogledom potražila stolicu na koju bi mogla da sedne.

„Ne ostaje nam ništa drugo nego da sačekamo...“

Albert ju je prekinuo.

„Zamenik tužioca Gardini trebalo bi da stigne svakog trena, poručio nam je da počnemo, a *on*“, načinio je pokret rukom prema prostoriji iza svojih leđa, „njegov jedini uslov je da svemu prisustvujete samo vas dvoje. Ne želi da vam se pridruži čak ni njegov advokat.“

Tereza je dohvatila beležnicu iz remena. Delimično izgorele korice ukazivale su na poslednju pustolovinu njene vlasnice i na požar u koji se Albert bacio ne bi li je izvukao. Kada je podigla pogled, primetila je da kvestor zuri u pocrnele ivice sveske. Možda je mislio na isto ono na šta su bile usmerene Terezine misli: obe su mogle da budu pretvorene u pepeo.

Beležnicu je vratila u tašnu.

„Inspektor Marini će poći sa mnom. *On* neće imati ništa protiv.“

Albert se trgnuo i namrgodio.

„Tereza, držaćeš se naređenja i ući ćeš sama.“

„To nije u skladu sa procedurom.“

Svaki obris formalnosti je nestao.

„Ne zanima me nikakva procedura. Ispuni naređenje koje sam ti dao.“

„Mene ne zanimaju tvoje turobne misli, Alberte. Ako želiš da uradim to što si od mene tražio, radićemo po mome, inače ćeš morati da potražiš novo rešenje za svoj problem.“

Kvestor je zadržao, nije uspevao da odgovori na Terezino odbijanje da se prikloni naređenju. Tereza je sačekala još malo, ali odgovora nije bilo. Sukob njihovih volja predstavljao je dodatnu neizvesnost u njihovom odnosu, koju će joj Albert pre ili kasnije utrljati o nos, ali ona nije imala mnogo toga da izgubi.

Povukla je Marinija u stranu kako ih niko ne bi čuo.

„Zapamti šta ću ti reći. Ja ću govoriti. Pokušaj da ga ne gledaš, ali ako baš moraš, potrudi se da to bude na najneutralniji mogući način.“

Marini je bacio pogled iza svojih leđa. Delovao je zbunjeno.

„Da li se varam ili ste vi to upravo oterali kvestora dodavola?“

„Slušaj šta ti govorim!“

„Slušam vas.“

„Ne daj mu priliku da se zainteresuje za tebe.“

Inspektor je progovorio tišim glasom.

„Govorite o njemu kao da se radi o životinji...“

„On i jeste životinja, i to od opasne vrste. Marini, on je serijski ubica. Što mu daš manje prilike da te razume, to bolje.“

Namestila mu je jaknu, ali samo pod izgovorom da mu pruži priliku da oseti njeno prisustvo. Ovaj mladić je uskoro trebalo da postane otac. Tereza je želela da bude bezbedan, ali je istovremeno znala da je došao trenutak da ga načini svedokom.

„Šta god taj čovek bude izgovorio, pobrini se da ne pokazuješ da si iznerviran ili, još gore, užasnut, kako to inače imaš običaj da radiš. On će pokušati da nas impresionira. I vrlo verovatno da nas zbuni. Ljudi poput njega izuzetno su sposobni manipulatori. Ne dozvoli da ti promakne nijedna njegova reč. Biće to odlična prilika da naučiš mnogo toga. Pre svega, budi pun poštovanja.“

„Pun poštovanja?“

Tereza ga je snažno povukla za materijal jakne. Htela je da dobro obrati pažnju.

„Robert Resler obavio je razgovor sa veliki brojem serijskih ubica za odeljenje proučavanja ljudskog ponašanja u FBI-ju, i sve to dok je obavljao svoje istraživanje na temu kriminalnog ponašanja. Radilo se o sve samim okrutnim psihopatama. Da li znaš šta je napisao o Čarlsu Mensonu?“

„Da gaji poštovanje prema njemu?“

„Napisao je da je kod Mensona došao pripremljen, iskreno radoznao da sasluša njegovu životnu priču, njegovu *istinsku* priču. Nije otišao kod njega sa namerom da ga osuđuje, već da ga razume. Menson je to shvatio i otvorio se kao nikada pre toga. I samo zahvaljujući tom neutralnom pristupu, rekla bih naučnom, i sada četrdeset godina nakon toga mi

možemo da kažemo da smo se približili spoznaji o tome kako funkcionišu um jednog ubice.“

Marini je instinktivno pogledao u još uvek zatvorena vrata koja će njih dvoje uskoro morati da otvore i pređu preko praga.

„Vi sada nameravate da učinite nešto slično?“

„Daću sve od sebe. Saslušaću njegovu priču: onu koju će nam ispričati, i povrh svega, onu koju neće želeti da nam ispriča. Jesi li spreman?“

„Nisam.“

„Hajde da uđemo.“

3

DVADESET SEDAM GODINA RANIJE

Desni su svetlucali od rose u širom rastvorenim usnama. Bele i nabrekle, ličile su na egzotične pečurke koje su izbile iz zemlje tokom noći. Vlat trave prodirala je u čovekova usta. Visila je na tanušnom vrhu, i mogla se videti kapljica nalik iskri koja obasjava mrak usne duplje. Nije bilo udisaja koji bi je zbacio ka unutrašnjosti.

Tereza je bila nagnuta nad telom žrtve, kolena uprtih u tlo nabreklo od vode. Mirisi proleća mešali su se sa izduvnim gasovima automobila koji su se kretali nedaleko od mesta zločina, u malom zajedničkom dvorištu jednog stambenog naselja.

Bilo je osam sati pre podne, maglovito jutro, nekako mlako. Vetar je duvao čitave prethodne noći. Grad je već bio budan i uličicama sa drvećem žurno su hodali ljudi koji su kretali na posao, i učenici i studenti, ali kola hitne pomoći i policije već su počela da privlače poglede. Policajci su držali znatiželjnike podalje od prekrivenog tela ubijenog starijeg čoveka. S vremena na vreme neko od prisutnih skupio bi hrabrost da postavi pakoje pitanje pre nego što bi ga policajac ponovo odlučno udaljio. Unaokolo je počela da kola priča o „infarktu“. Niko ništa nije video.

Tereza se držala po strani. Ovladala je veštinom nevidljivosti u tom svetu muškaraca i zauzela mesto koje joj je ostalo na raspolaganju jer je bilo zanemareno. U međuvremenu je pažljivo promatrala, učila, slobodno se kretala prostorima koje drugi nisu uzimali u razmatranje.

Načinjene su fotografije mesta zločina i patolog je obavio uviđaj i krenuo je da prikuplja dokumentaciju. Za razliku od drugih, on je primećivao igru koju je Tereza izvodila oko tela preminulog čoveka. Tereza je povremeno primećivala kako je gleda. Odmeravao ju je pogledom i nije pokušavao to da prikrije.

Antonio Pari je u njoj izazivao strahopoštovanje. Čula ga je kako se javnom tužiocu i inspektoru zaduženom za istragu obraća odsečno i bez prevelikog poštovanja. Ludilo.

Tereza je uvukla ramena, podigla okovratnik perjanog kaputa i ponovo se usredsredila na telo žrtve.

Imala je na raspolaganju svega nekoliko minuta da pokuša da osmisli poslednje trenutke čovekovog života pre nego što njegovo telo bude odneto. Bili su ispisani na slomljenim kostima lobanje, poput primitivnih proročanstava izloženih vračari koja treba da ih iščita, njoj.

Telo je bio pronađeno okrenuto na stomak, ostavljeno nedaleko od ivice puta, na travnjaku jedne cvetne leje. Pored njega se nalazio štap čija je drška bila umazana krvlju. Verovatno je bio iskorišćen kao oružje ubistva. Tereza je zamislila kako počinilac vitla štapom stežući ga na vrhu i kako njime snažno udara starijeg muškarca u potiljak dok ga konačno ne obori.

Sudski patolog se već pobrinuo za čovekovo telo i prevrnuo ga je, otkrivši veliki otvor u središtu grudnog koša. Rascep koji je otkrivao srce ljubičaste boje zatvoreno između rebara. Trebalo je približiti pogled da bi se razumeo smisao priče, trebalo je pomirisati telo kako bi se napravio prvi korak.

Muškarac nije imao pantalone na sebi. Rubovi košulje i lagani džemper razgrnuti poput kulisa na jedvite jade su prikrivali otvor. Na nogama oslabljenih mišića videli su se zaseci u obliku krsta.

Tereza je progutala pljuvačku koju joj je izazvala mučnina i približila se žrtvinom licu.

Glava je bila pognuta u stranu, oči su bile razrogačene, već prilično potamnele. Usta su bila širom otvorena i ukočena. Nedostajalo je nekoliko zuba, ličila su na usta bebe koja sisa. Na sluzokoži i na jeziku mogli su se videti tragovi krvi.

Ubica je uklonio sedam članaka sa prstiju na rukama. Policija je tragala za njima, ali Tereza nije verovala da će ih pronaći. Ubica ih je sve odneo. To skrnavljenje je sigurno skrivalo nekakvo značenje.

Bacila je dugačak pogled na posekotine koje su nagrdile žrtvine noge. „Batalja!“

Tereza je poskočila na noge poput marionete koju je povukla neprijateljska ruka.

Albert ju je ščepao za lakat i odvukao je. Od kada je postao policijski narednik, njegovo ponašanje je postalo otvoreno agresivno.

„Jesi li poludela? To je leš. To se zovu dokazi, to na šta si nameravala da se ispružiš.“

„Nisam nameravala da se...“

Tereza je učitala. Iza Alberta je stajao javni tužilac i pratio je scenu. Tereza je spustila pogled na sebe, prateći pogled tužiteljke Pače. Mokra trava isprljala joj je farmerke u visini kolena. Jedna cipela joj se razvezala, a perjani kaput joj je visio sa jednog ramena. Brzo ga je namestila. Pramen kose neposlušno joj je pao preko očiju.

„Htela sam samo da pogledam izbliza. Te povrede...“

Više je niko nije slušao. Razgovarali su o nečemu okrenuti leđima. Tereza je ponovo postala nevidljiva, ovoga puta zbog toga što su te osobe odlučile da je ne vide. Trebalo bi da se na to već navikla, ali u njoj je kovalo.

Albert je iznosio javnom tužiocu detalje do kojih se došlo do tog trenutka.

„Osoba je odavde, stanuje na svega desetak minuta pešice od mesta na kome je nađena. Zove se Đovani Bordin. Penzioner, sedamdeset jedna godina. Žena je već pristigla.“

Tereza je vratila čuperak kose u svoj rep i potražila je pogledom ženu preminulog čoveka. Videla ju je kako jeca i u naručju stiska patuljastog pinča. Kosa joj je bila natapirana, ali na jednom delu su se videli otisci jastuka na koji joj je glava donedavno bila položena.

Ne prestajući da govori, Albert je načinio korak unazad i zgazio ju je na jedno stopalo bez izvinjenja. „Batalja, obrati pažnju.“ Nije se ni okrenuo prema njoj.

„Žena je potvrdila da je njen muž izašao iz kuće veoma rano, otprilike u pet i trideset, kako bi prošetao njihovog psa. Poneo je štap kojim se potpomaže od kada je nedavno bio podvrgnut hirurškom zahvatu, inače nema ozbiljnije mentalne probleme niti poteškoće pri kretanju. Pas se vratio kući posle nekih sat vremena, sav uznemiren, i vukao je povodac.

Negde u to isto vreme komšije su primetile čovekovo nepomično telo. Ubijen je između pet i trideset i šest i trideset.“

Javna tužiteljka je pokazala na telo hemijskom olovkom koju je uvek stiskala u ruci, kako u kancelariji, tako i na najzabačenijem mestu zločina, iako Tereza nikada nije videla da je koristi. Elvira Pače je mentalno registrovala svaki detalj, niko nikada za nju nije mogao da kaže da je nepripremljena.

„Moramo da dokučimo gde se dogodio zločin, ali pretpostavljam da je to bilo nedaleko odavde.“ Spustila je glavu. „Šta je sa zubima?“

„Nosio je veštačku vilicu. Završila je tamo dole, verovatno od siline udarca... Komšije kažu da je provodio popodneva u baru na raskrsnici, u dnu ulice. Bavio se klađenjem na fudbalske utakmice. Možda su zbog njega izgubile osobe kojima se nije pametno zameriti, a možda se i zadužio kod nekoga od njih. Žena je kao da je pala s Marsa.“

Tereza je pročistila grlo.

„Posekotine na nogama čine mi se zanimljivim.“

Javni tužilac i narednik su samo produžili prema automobilu koji je pripadao sudu.

Tereza se jedva suzdržala da ih oboje ne povuče za jakne. Ruke su joj ostale spuštene uz bedra, ali bes joj je kuljao u stomaku kao sažvakani zalogaj koji je bilo nemoguće svariti. Potisnula ga je dublje u utrobu.

Da je Albert nameravao da sledi tradicionalne tragove, ništa od onoga što bi Tereza rekla ili učinila ne bi moglo da ga odvрати od te namere.

Ali, kada su svi ti tragovi bili ispraćeni, nije mnogo toga ostalo, jer je priča utisnuta u muškarčev leš govorila o koracima koji su vodili u sasvim drugom smeru.

Pinčer je počeo da zavija kada su mu gospodara podigli sa tla i stavili ga u čelični sanduk, pošto nije uspevao da ga vidi od platna koje ga je prekrivalo.

Tereza je podigla mokasinu koja je spala sa žrtvinog stopala i predala je kolegama koje su prikupljale dokaze. Rukavica je bila prljava od blata. I na donu se zalepio gust sloj.

„Uzmite uzorak.“

Instinktivno je izdala naredbu i glas joj je zvučao čvrsto. Dvoje kolega pogledalo je kao da je izgovorila nekakvu glupost, ali su je na kraju ipak poslušali.

Kučence je bilo neutešno. Skičavi lavež probijao je bubne opne.

Tereza je pomerila platno. Pala joj je na pamet nejasna ideja da primakne platno malo bliže kućetu. Potražila je u remenu pakovanje vlažnih maramica i izvukla je jednu.

Za udovicu nije imala reči utehe.

„Je l' u redu da...?“

Pregledala je nokte životinjice. Blato.

Prešla je nekoliko puta mokrom maramicom preko crne dlake, a onda ju je osmotrila. Ostali su crvenkasti kružići.

Udovica je zaurlala.

Tereza se okrenula kako bi pozvala Alberta, ali nije uspela da razazna njegov lik među prisutnim službenicima. Niko nije obraćao pažnju na nju, na usplahirenu ženu preminulog muškarca, na kuće koje je nastavljalno histerično da laje.

Niko osim Antonija Parija.

4

DANAS

Đakomo Majnardi je imao pedeset godina, suvonjavo telo i zalizanu sedu kosu koja se sijala pod neonskom svetlošću. Na usnama se nazirao osmeh više nalik na keženje, istaknut nesvakidašnjim pomeranjem obrva, koje je moglo da podrazumeva bilo koje osećanje. Razdraženost, bes, nevericu, čuđenje, čak i neku vrstu zabavljenosti. Mogao je jednim trzajem da pretvori svoje serafinsko lice u lice svirepog anđela.

U tom trenutku te obrve izvile su se u luk prezira na namrštenom čelu.

„A ko je ovaj?“

Izgovorio je to sričući, pogleda uperenog u nemirne prste.

Tereza je naslonila ruke na naslon jedne od stolica namenjenih posetiocima, ali nije pokazala nameru da sedne, iako ju je preplavljivao strahovit bol.

„Inspektor Masimo Marini. Radi sa mnom.“

Majnardi je konstatovao tu informaciju tako što je spustio i podigao trepavice.

„Nisu ozbiljno shvatili moje reči. Direktor zatvora i onaj mudonja od šefa policije. Prepoznao sam ga, jel' znaš? Još uvek te ima na zubu?“